

Lilac

除我以非人 (重生)
นอกจาก
ผม
ที่หลือ
ไม่ใช่
มนุษย์
3

稚楚 ZHI CHU เขียน
ซู้นันท์ แผล
holdnhug วาด

稚楚 ZHI CHU

เขียน

ซุงไฉ่

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

หากผู้อ่านพบหนังสือเล่มใดมีหน้ากระดาษสลับ หน้าขาดหาย หน้าว่าง สிริมิกจางอย่างเห็นได้ชัด อันเนื่องมาจากการพิมพ์ไม่ได้มาตรฐาน หรือการเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้ โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ amarinbooks

หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ คุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งกับ*นอกจากผม* ที่เหลือไม่ใช่มนุษย์ เล่ม 3 ตอนนี้เรื่องราวทั้งหมดของดินแดนฝั่งปีศาจ และมนุษย์ก็ดำเนินไปเกินครึ่งทางแล้วนะคะ

ในคราวนี้ เว่ยหวนเริ่มไล่ตามหาความจริงของการกลับมาเกิดของตัวเองอย่างเข้มข้น พร้อมๆ กับความสัมพันธ์ของเขาและอวิ้นหยงโจ้ว ที่คืบหน้าไปอย่างมากเสียจนทำให้ผู้อ่านอย่างเราใจฟูที่สุดๆ

อย่างไรก็ตาม แม้ทุกอย่างดูจะมีแนวโน้มไปในทิศทางที่ดี แต่ก็ยังมีปริศนาเรื่องม็อดที่บงการอยู่เบื้องหลังหุ่นซึกไยปีศาจเป็นใครกันแน่ นอกจากนี้ก็ยังต้องเผชิญหน้ากันตรงๆ แล้ว ยังมีคลื่นใต้น้ำอะไรแฝงอยู่อีกหรือไม่ ขอเชิญทุกท่านร่วมลุ้นไปด้วยกันในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

Trigger Warning

Violence

ความรุนแรง

.....

Child Abuse

การทารุณกรรมเด็ก

.....

Sexual Harassment

การล่วงละเมิดทางเพศ

บทที่

65

แยะแล้ว

วิซาลวงตา

เสียงของแม่มัดด่าบางเบา ลอยมาจากที่ไกล “ครั้งแรกที่ฉันพบเขา เขาก็ไม่พูดพรั่าทำเพลง ใช้ดาบล่าแสงมากมายแบบนี้เหมือนกัน ทั้งปราณ อาภาตยังรุนแรงมาก”

เธอเคยพบวินหย่งโจ้วมาก่อนนั้นหรือ

ทันใดนั้นเว่ยหวนพลันนึกถึงสีหน้าของเจ้าแก็แจ้วตอนพูดถึงอวินหย่งโจ้วก่อนหน้านี้ขึ้นมา เธอต้องเคยพบอวินหย่งโจ้วเช่นกันแน่ๆ

ทำไมอวินหย่งโจ้วถึงมาอยู่เกี่ยวกับแม่มัดพวกนี้

ขณะที่สติของเขากำลังสั่นคลอนอยู่นั้น ภูพิชสีแดงเข้มสองตัวก็เกี่ยวรัดด้านล่างขา ขึ้นยึดครองช่วงบน แล้วเปลี่ยนเป็นเถาววัลย์ในทันใด รากยึดติดกับแผ่นดิน ทำให้เว่ยหวนขยับตัวไม่ได้ เขาหันกลับไปหมายจะเตือนคนอื่น “พวกนายระวัง...”

แต่ว่าด้านหลังของเขาวางเปล่าไม่มีใครสักคน

“แกเอาพวกเขาไปไว้ที่ไหน” ดาบแสงในมือของเว่ยหวนปรากฏขึ้นอีกครั้ง เขาฟันเถาววัลย์ด้านล่างขาสูดแรงเกิด ฟันไปหนึ่งครั้ง เถาววัลย์พลันเปลี่ยนเป็นก้อนหินอัดแน่นจนลมไม่สามารถทะลุผ่าน

พอเงยหน้า แม่มัดด่าก็มาถึงตรงหน้าเขาแล้ว เถาววัลย์ที่ยืดยาวไม่มีที่สิ้นสุดประคองร่างของเธอไว้ ขยับใกล้เข้ามาทุกทีๆ อีกทั้งเถาววัลย์บนร่าง

ของเว่ยหวนยังพันนาการเขาไว้ทั้งตัว กระทั่งมือก็ขยับเขยื้อนไม่ได้

“ฉันจะถามอีกครั้ง พวกเขาไปไหนแล้ว”

ระยะห่างยื่นเข้ามาเรื่อยๆ ฝ่าคลุมหน้าโปร่งแสงสีแดงเผยใบหน้าของเธอ ช่างงดงาม แต่แก้มทั้งสองข้างถูกกลีบดอกไม้ปกคลุม โดยมันเหมือนเติบโตออกมาจากเนื้อหนัง เธอไม่เอ่ยปากแต่กลับยังมีเสียงดังขึ้น “ฉันบอกไปแล้วว่าพวกเขากำลังพักผ่อน” มือของเธอวางแนบบนแผ่นอกของเว่ยหวน “อย่าร้อนรนไปเลย ฉันให้ออกาสนายได้กลับมา นายควรจะขอบคุณฉันนะ”

เป็นเธอจริงๆ ด้วย

ชั่วพริบตาที่มือของเธอแนบลงมา เว่ยหวนก็ขยับร่างกายไม่ได้อีก

เขาชมอารมณ์ตัวเองเอาไว้ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเข้าใจความจริงขนาดนี้ ความรู้สึกนี้ส่งผลให้ร่างกายของเขาเริ่มสั่นเทาอย่างควบคุมไม่อยู่

“เจ็ดปีก่อนใครเป็นคนมาขอให้แก้อัญเชิญวิญญาณ ทำไมถึงต้องทำแบบนั้นด้วย”

“คนที่มาหาฉันไม่ได้มีแค่คนเดียว” มือเธอประคองใบหน้าเว่ยหวนไว้ ดวงตาไร้กระจกตาคู่นั้นราวกับสามารถมองเขาจนทะลุรูโปร่ง “ที่มาขอให้ อัญเชิญวิญญาณนายก็ไม่ได้มีคนเดียวเหมือนกัน” ดวงตาของเธอมองไม่เห็นสิ่งใดทั้งสิ้น เพียงใช้มือชี้ตขาวทั้งสองข้างสำรวจใบหน้าของเว่ยหวน ก่อนกล่าวพึมพำกับตนเอง “ดูเหมือนใบหน้าจะเปลี่ยนไปแล้ว”

“บอกฉันมา” เว่ยหวนกัดฟันกรามของตัวเอง

แม่มดดำหนึ่งไปครู่หนึ่ง รอยยิ้มบริสุทธิ์ราวเด็กสาวผุดขึ้นบนใบหน้า “ได้สิ แต่นายคงรู้ ใต้ฟ้าดินนี้ไม่มีแม่มดปีศาจตนใดยอมรับคำขอโดยปราศจากสิ่งตอบแทน”

นิ้วมือของเธอจิ้มที่คางเว่ยหวน “นายจะเอาอะไรมาแลกเปลี่ยนกับฉันล่ะ”

แลกเปลี่ยน

เว่ยหวนไม่พูดสักคำ จ้องใบหน้าของแม่มดดำเซมิ่ง แค่เห็นเธอยิ้มขึ้นมาก็อีกครั้ง เถววัลย์ด้านล่างก็เกี่ยวรัดเว่ยหวนอีกรอบ แล้วตลบมาด้านหน้า

เขาอีกครั้ง “แต่ว่า...สภาพของนายตอนนี้ หัวทึบร่างกาย จะมีอะไรที่นายเอามาแลกเปลี่ยนได้”

เรอดมกลืน ยกมือปิดหน้าแล้วหัวเราะออกมาเบาๆ “กระทั่งปราณปีศาจยังไม่ใช้ของตัวเองเลย”

เว่ยหวนเอ่ยเสียงเบา “แกอยากได้อะไร”

แม่มดดำปิดดวงตาชาวโพลนทั้งสองข้าง ราวกับกำลังสัมผัสอะไรบางอย่าง เถาวัลย์ยาวเหยียดเส้นหนึ่งยึดออกมาจากข้างในแขนเสื้อสีแดงของเธอ ก่อนเลื้อยมาสำรวจครึ่งร่างของเว่ยหวน สุดท้ายก็หยุดที่กำไลมือของเขา

“เจ้านี้ไม่เลว เป็นของที่ฉันชอบ”

เว่ยหวนตื่นตัวทันใด ภายในใจราวกับมีเส้นสายหนึ่งขาดผิง “แกมันบ้าไปแล้ว! ห้ามแตะต้องกำไลของฉัน!”

เถาวัลย์เหี่ยวแห้งเปลี่ยนเป็นเหล็กง เหมือนกับจะสอดเข้าไปในรอยแตก แม่มดดำหัวเราะ น้ำเสียงเปี่ยมความสงสัย “กำไลของนายเธอ ถึงฉันจะตาบอด แต่ฉันยังสามารถแยกแยะกระดูกที่ชื่นชอบที่สุดออกนะ”

น้ำเสียงของเธอทำเอาเว่ยหวนเหลืออด “นี่เป็นของที่ให้นายเธอ”

เขาอยากยืนยันเป็นมั่นเหมาะว่าใช่ แต่คำพูดกลับติดอยู่ที่ลำคอ
ไม่มีความมั่นใจสักนิด

“จะใช้หรือไม่ก็ไม่เกี่ยวกับแก” ขอบตาของเว่ยหวนแดงก่ำ กัดฟันด้วยความโกรธเกรี้ยวทุกถ้อยคำ “ถ้าแกกล้าแตะมันละก็ ฉันจะฆ่าแก”

เพียงชั่วพริบตา กำไลลั่นเปลี่ยนเป็นหอกกล้าแสงแหลมคมหาได้เปรียบจ้อยยังขมับของแม่มดดำ

“ตอนนี้นายยังมีความสามารถแบบนี้อยู่นอู๋ไหม ฉันก็ไม่แน่ใจ” บนใบหน้าของแม่มดดำไม่มีความหวาดกลัวแม้แต่น้อย แต่กลับกะพริบตาอย่างโล่งซื่ออย่างที่สุด “แต่ถ้านายฆ่าฉัน นายก็จะไม่รู้ความจริงเมื่อเจ็ดปีก่อนไปตลอดกาล” พุดจบเธอก็หมุนร่างกลับ หันหลังให้เว่ยหวน “นายลองเดาดูสิ ว่ามีใครมาบ้าง หากทายถูกหนึ่งคน ฉันจะบอกนายว่าเขาจ่ายค่าตอบแทนด้วยอะไร”

ทองคำแสงหายไป ก่อนกลับมาสู่มือของเว่ยหวน เกว๋วลัยค่อยๆ ยืดยาวจนถึงลำคอ จนเขาหายใจลำบาก

แม่มดดำเบือนศีรษะกลับ “นายควรจะเร็วหน่อยนะ เวลาเหลือไม่มากแล้ว”

เว่ยหวนขมวดคิ้ว เขาพบว่ากระโปรงของแม่มดดำส่องแสงแปลกประหลาด ลำแสงนั้นช่างคุ้นเคยยิ่งนัก

“หากมีเกล็ดเงือกนี้ พวกนายจะสามารถก้าวเดินใต้ทะเลได้อย่างอิสระระหว่างที่สติเลือนรางก็ตระหนักขึ้นมาได้

“ปู่วี่?”

แม่มดดำดูเหมือนไม่คาดคิดว่าเขาจะตอบออกมาเช่นนี้ คิ้วเรียวยาวสีแดงเข้มเลิกขึ้นเล็กน้อย เกว๋วลัยได้ขาของเธอยืดยาวบิดเบี้ยว จนสุดท้ายกลายเป็นเก้าอี้ตัวหนึ่ง เธอหมุนตัวนั่งลงไป เอนพิงพนักอย่างเกียจคร้าน “ที่แท้ยายยังจำได้ว่ามีครั้งปีศาจอีกหนึ่งตนที่หุ้มเทหุกสิงเพื่อนาย” เธอจัดแจงผ้าคลุมหน้าของตัวเอง “หายถูกหนึ่งคน อยากรู้ไหมว่าเขาทำอะไรเพื่อนาย”

เป็นซูปู่วี่จริง ๆ

ทำไมเขาถึงมาที่นี่

อารมณ์ของเว่ยหวนพลันสับสนไปหมด เขาไม่อาจเชื่อคำพูดที่ออกจากปากของแม่มดปีศาจตนนี้ กระทั่งร่างจริงของเธอยังไม่แสดงออกมา เพียงใช้วิชาลงตาแบ่งรับแบ่งสู้กับเขา เธออาจกำลังโกหกอยู่ก็ได้ บางทีซูปู่วี่อาจไม่เคยมาที่นี่เลย

“นายกลัวที่จะรู้สินะ” เสียงของแม่มดดำกระแทกหัวใจของเว่ยหวนซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“นายกลัวที่จะรู้ว่ามีคนยอมจ่ายค่าตอบแทนอันแสนเจ็บปวดแทนนาย นายกลัวว่าหัวใจอันประาะบางของนายจะรู้สึกผิดต่อเขา จนถึงขั้นไม่อาจปฏิเสธเขาเพราะความรู้สึกผิดและซาบซึ้งบุญคุณ”

แค่คนแปลกหน้าคนหนึ่งแท้ ๆ

ทั้งที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย

“เธอเพื่อเจ้าอะไร” แผ่นอกของเว่ยหวนเริ่มกระเพื่อมรุนแรงชนิด

ห้ามไม่อยู่ เถาวัลย์พวกนั้นแทบจะโอบรอบตัวทั้งตัวเขา มันยึดลามจากคอ ขึ้นมาถึงใบหน้าของเขา จนเขาหายใจไม่ออก

“ฉันพูดผิดหรือไง” แม่มดดำจับจ้องดวงตาเขา น้ำเสียงราบเรียบ ทว่าเน้นหนักทุกพยางค์ “นายกล้าสาบานหรือเปล่า ว่านายจะไม่หลงรักใคร จากความซาบซึ้งและนี่ก็ขอบคุณ”

ทันใดนั้นเว่ยหวนรู้สึกว่่าข้อมือของตัวเองสั่นร่อนยากจะทานทน

คำพูดนี้แผดเผาใจเขา

เงาร่างของอวิ้นหยงโง้วปรากฏขึ้นตรงหน้า นับตั้งแต่กลับชาติมาเกิด อีกฝ่ายอยู่ข้างกายตนเองแทบตลอดเวลา

เพราะยามตนเองร่วงสู่เหวลึก เขายื่นมือมาหาจึงได้นึกขอบคุณ เพราะ เขาปรากฏตัวทุกครั้งี่เผชิญวิกฤตจึงรู้สึกซาบซึ้ง

เป็นอย่างไรที่เธอพูดจริงหรือ...

เถาวัลย์รัดคอเขาแน่น อากาศค่อยๆเบาบางลง เขารู้สึกว่าสติ สัมผัสัญของตัวตัวเองล่องลอยอยู่ที่จุดแปรผันลึกแห่ง ไกลจะจมสู่ภวังค์เต็มที

เสียงของแม่มดดำยังคงวนเวียนอยู่ข้างหู

“ที่นายกำลังคิดถึงอยู่ตอนนี้ คงไม่ใช่ปู้วี่สินะ”

ปู้วี่...

เว่ยหวนตื่นรนสุดแรงเกิด แต่ก็ยังตื่นไม่หลุด “กะ...แกทำอะไรกับ ปู้วี่”

ใบหน้าของแม่มดดำเยือกเย็นลง “ฉันละเอียดแค้นเขาจริง ๆ” พูดจบ เธอค้อมกาย ใช้นิ้วมือแตะดอกไม้อันบานสะพรั่งบนเถาวัลย์ “ฉันโคกเค้าแทน พวกนายทุกคน”

“แก! แกทำ...” เขาสะบัดแขนออกจากเถาวัลย์ไม่หลุด ทว่าอัญเชิญ ดาบลำแสงสีทองนับไม่ถ้วนออกมาได้

แม่มดดำหัวเราะ “ได้เวลาแล้ว”

เธอหันร่างไป เกล็ดเงือกที่ประดับบนกระโปรงสีแดงส่องแสงเรืองรอง ระยิบระยับ เมื่อเห็นว่าเธอกำลังจะไป เว่ยหวนก็หลับตา ใช้พลังจิตทั้งหมด จากทั่วร่าง สั่งการให้ดาบลำแสงเหล่านั้นบินพุ่งไปข้างกายเธอ “แกจะไป

ไม่ได้...แกบอกฉันมาให้ชัด ๆ ก่อน!”

ดาบลำแสงนับหมื่นเล่มแหงร่างกายของแม่มดดำ เภาวัลย์ทุกเส้น
หยุดการเติบโต

เธอที่ถูกดาบลำแสงนับพันหมื่นเล่มแหงหันกลับมา กล่าวคำพูดสุดท้าย
“นายควรตื่นจากฝันร้ายได้แล้ว”

ดาบลำแสงถอนออก แสงสว่างระเบิดเจิดจ้าขึ้นตรงหน้าเว่ยหวน
พราวพราราวแสงตะวัน ไม่ได้ยินเสียงใด มองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น

สติสัมปชัญญะเต็มเต็มเรือนร่างนี้ทีละนิด เปลือกตาหนักอึ้งขยับไหว
เบาๆ เว่ยหวนลืมตาทั้งสองข้างของตัวเอง ตรงหน้ามีแต่ความมืดมิด

“เว่ยหวน! กินข้าวได้แล้ว!”

เขาตกใจตื่นขึ้นทันที สติก็กลับคืนมาครบถ้วน

หนังสือเล่มหนึ่งร่วงจากใบหน้าของเขา พอร์รับไว้ไม่ทัน จึงตกลงไป
บนพื้นทั้งอย่างนั้น เว่ยหวนนั่งตัวตรงทันที ข้างหูคือเสียงนกพิราบที่ตกใจ
ตีปีกบินเตลิดไปไกล เขาหันมองรอบทิศด้วยความสับสนมึนงง สวนดอกไม้
ที่คุ้นเคยถึงขั้นหลับตาก็ยังบรรยายต้นไม้ใบหญ้าได้ทุกต้น ต้นไม้ฝาแฝด
ขนาดยักษ์อายุยืนยาวสองต้น ทั้งยังมีเก้าอี้แขวนที่พ่อทำเอง

เขานั่งอยู่บนเก้าอี้แขวน แกวงไกวไปมา

นั่นคือปราสาทลอยฟ้าของตระกูลจิวเฟิง

“กินข้าวได้แล้ว! รีบลงมาเร็ว!”

เสียงของแม่ดังขึ้นอีกครั้ง เว่ยหวนลงมาจากเก้าอี้แขวน เขยิบบน
พื้นหญ้าที่คุ้นชินทีละก้าว เดินไปยังริมสวนดอกไม้

ตัวเขายืนอยู่ตรงสวนดอกไม้ไม่นานๆ ล่องลอยกลางอากาศ มองลงมา
ก็เห็นแม่ของตัวเองตามที่คิดไว้ แม่ยังคงดงามอ่อนเยาว์ถือตะหลิวในมือ
มีอีกข้างป้องตาเพื่อกันแสงแดด “หากลูกยังไม่ลงมา แม่จะบินขึ้นไปเอา
ตะหลิวฟาดลูกแล้วนะ”

ไม่รู้ว่าเพราะอะไร น้ำตาของเว่ยหวนพลันหยดลงมา

“เป็นอะไรไป หิวจนเพี้ยนไปเลยสินี๋ย” แม่กำมือ “เอาเถอะ ไม่ตี
ลูกแล้วก็ได้ ลงมาซะ เตี่ยพ่อลูกจะกลับมาแล้ว”

เขาไม่คิดว่าตัวเองจะยังมีโอกาสได้นั่งกินข้าวพร้อมหน้ากับพ่อแม่
แม่คืบกับข้าวคำใหญ่วางไว้ในชามข้าวของเว่ยหวน “ลูกแอบงีบหลับ
อยู่ข้างบนโซฟาไหม ทำไม่ถึงมีแบบนี้”

พ่อพูดหยอก “แน่นอนละ มีหนังสือตกอยู่ในสวนดอกไม้ตั้งกี่เล่ม
แปดส่วนต้องเป็นลูกชายคุณวางบนหน้าแล้วทำร่วงแหง”

“ไม่ใช่ลูกชายคุณด้วยหรือไงล่ะ” เธอใช้ตะเกียบเคาะตะเกียบของ
พ่อเว่ย เคาะรุนแรงจนกับข้าวที่เขาคืบขึ้นมาแล้วหล่นลง ปากพรับ่น
“คราวหน้าพวกคุณสองคนห้ามเข้าไปในสวนดอกไม้ทั้งคู่ กว่าฉันจะได้ลา
กลับมาพักผ่อนสักหน่อย ขนาดแยกเก้าอี้ยังไม่พอจะทำความสะอาด
เลย”

“ได้ยินหรือยัง แม่ลูกบอกเป็นนัยโต้นๆ อยู่เนี่ย” พ่อเว่ยส่งสายตา
ไปทางเว่ยหวน “ลูกเองก็ด้วย ลูกเองก็แบ่งเป็นเก้าอี้มาช่วยแม่บ้างสิ
ช่างเถอะ แปดคน เหลือไว้สักคนมาเดินหมากเป็นเพื่อนพ่อ”

พูดพลางพ่อเว่ยก็หยุดนิ่ง โบกมือไปมาตรงหน้าเว่ยหวน “เจ้าลูกชาย
เป็นอะไรไป ทำไม่ถึงเอาแต่จ้องพวกเราสองคนไม่เลิก”

แม่เว่ยก็สังเกตเห็นความผิดปกติเช่นกัน “ลูกยังระแวงระแวงอยู่สินะ”
ขอบตาของเว่ยหวนแห้งผาก จมูกก็แสบร้อน เขาพยายามอดกลั้นไว้
“อะ...ผมแค่นอนหลับไปเฉยๆ จริงเหรอครับ”

“คุณดูสิ” แม่เว่ยเคาะข้างชามข้าวของพ่อเว่ยนิดหนึ่ง “ยอมรับแล้ว
สินะ”

พ่อเว่ยทำหน้าสงสัย “ไม่มันเล่า หรือแกกลับไปสองงีบ” เขาเหมือน
รู้สึกแปลกพิลึก พูดไปตัวเองก็ยังขำ “กินข้าวๆ เต็มพวกเราทำความ
สะอาดใหญ่กัน แม่ของแกแก๊คน ตัวแกแก๊คน เพิ่มพ่อแกอย่างพ่ออีกสักคน
พ่อไม่เชื่อหรอกว่าจะไม่สะอาด”

“พวกคุณสองคนไม่จริงจังสักนิด ต่อให้คนเยอะแล้วมีประโยชน์อะไร
ทุกครั้งก็ทำเหมือนเล่น”

เว่ยหวนก้มหน้าพวยข้าวใส่ปากอย่างเอาจริงเอาจัง น้ำตาค่อยๆ ร่วงหล่น
เขารู้สึกว่านานเหลือเกินที่ไม่ได้กินข้าวฝีมือแม่ อีกทั้งนานเหลือเกินที่ไม่ได้

เห็นพวกเขาเถียงกันต่อหน้าตัวเอง ทั้งที่เมื่อก่อนเขาเกลียดเวลาพ่อแม่พร่ำบ่นกันบนโต๊ะกินข้าวที่สุด แต่เมื่อช่วงเวลานี้หวนกลับมาอีกครั้ง เขารู้สึกว่าช่างล้ำค่าเหลือเกิน

“จริงสิ” พ่อเว่ยเงยหน้า “เมื่อกี้เหล่าหยางมาหาพ่อ ให้พ่อบอกแถวๆ เขากลับจากทำภารกิจแล้ว แกกินข้าวเสร็จก็แวะไปตระกุลบู้ฟางหน่อย แล้วเอาซาปี้ตางที่พ่อหยิบกลับมาเมื่อวานติดไปด้วย ยังมีซีเหนวี่ยน¹ น้อย นั่นอีก จู่งไปส่งให้น้องเสี่ยวหลิงของแกด้วย”

ครูฝึกหยาง

เว่ยหวนรีบร้อนกลืนกับข้าวในปาก “พ่อ นี่ไปไหนแล้วครับ”

แม่เว่ยยื่นมือมาแตะหน้าผากเว่ยหวนเล็กน้อย ก่อนพึมพำกับตัวเอง “ตกใจหมดเลย นึกว่าลูกไข่ขึ้นซะอีก” พุดจบเธอก็ใช้นิ้วมือจิ้มหน้าผากของเว่ยหวนที่หนึ่ง “ไม่มีไข้แล้วพุดจาพ่อเจ้ออะไร”

“เล่นอยู่กับบ้านทุกวันจนพ่อ เพลิดเพลินจนไม่รู้วันรู้คืน” พ่อเว่ยสายตึระะ “พอดิเลย ตอนบ่ายไปหาเหล่าหยาง ให้เขาทดสอบวิชาแกเสียหน่อย เดี่ยวก็จะเปิดเรียนแล้ว ควรจริงจังได้แล้ว พ่อได้ยืนยันว่าหยางเซิงฝึกซ้อมอยู่ที่บ้านเพื่อเตรียมสอบเข้าล่งหนานานเลย แกก็เริ่มฝึกกับเขาตั้งแต่วันนี้แหละ”

สอบเข้าเรียน...

เว่ยหวนลุกยืนพรวด ผละออกจากโต๊ะอาหารแล้วเดินไปทั่วเหมือนกำลังหาอะไรบางอย่าง

“ลูกคนนี้เป็นอะไรไป...” แม่เว่ยกระซิบถาม

พ่อเว่ยก็ไม่รู้สาเหตุ ยักไหล่ “อาจเพราะกดดันมากไป?”

“คุณก็อย่าไปเร่งเขาลี”

ในที่สุด เว่ยหวนที่ความหาไปรอบด้านก็เจอมิดหันฝักอยู่บนเตียงในครัว เขาชูมันขึ้นส่องหน้าตัวเองซ้ำๆ ภายใต้การสะท้อนของโลหะ เขามองเห็นใบหน้าตัวเอง

¹ สัตว์ในตำนานจีน รูปร่างคล้ายสุนัข มีหกหาง

ใบหน้าของเขาที่ไม่ได้เห็นนาน ทั้งยังมีลายวิหคเก้าโคจรบนกระดุก
ไพลาร้า

แม่เว่ยตามเขามายังห้องครัว พอเห็นลูกชายตัวเองถือมีดหันผัก
ก็สะดุ้งตกใจใหญ่ รีบร้อนเข้ามาแย่ง “ลูกทำอะไรนะ ไม่อยากไปก็ไม่ต้องไปสิ
พูดดี ๆ ก็ได้ ทำไมต้องถือมีด”

เว่ยหวนหันหลังกลับ มองไปยังใบหน้าของแม่ “แม่ ดีผมหน่อยครับ”

“ดีลูก?” เธอชะงักไปชั่วขณะ จากนั้นก็หัวเราะออกมาอย่างขัดเขิน
“ลูกยังโกรธอยู่หรือ เมื่อกี้แม่ล้อเล่นหรือหน้า แม่ไม่เอาอะหลิวดีลูกหรือ
ลูกดูสิว่าแม่เคย...”

เว่ยหวนจับมือของเธอไว้ จับมาเปะที่หน้าตัวเอง “แม่ดีผมสักทีเถอะ
ครับ”

พอได้ยินเสียงของเขาปนเสียงสะอื้น แม้ว่าแม่เว่ยไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น
แต่ก็ยกมือตบลงบนศีรษะเว่ยหวนเบา ๆ สองที “ก็ได้ ๆ ๆ ดีแล้ว ๆ รู้สึก
หรือยัง”

เว่ยหวนกลั้นจมูกที่แสบร้อนเอาไว้ พยักหน้าหนักแน่น

รู้สึกแล้ว

“ไป ๆ ๆ ไปกินข้าว”

เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ แต่พ่อแม่ตรงหน้ายังมีตัวตนอยู่อย่าง
แท้จริง พวกเขาพูดได้ หัวเราะได้ เก็บกวาดบ้านด้วยกันกับเขา พ่อยังใช้
ลมหยอกเย้าแม่เหมือนเมื่อก่อน ส่วนแม่ก็จะเสกตัวเธอเองออกมาอีกหลายคน
บ่นใส่พ่อ ส่วนตัวเองนั้นจะเป็นเหมือนนกสองหัว เดียวก็พุ่งเข้าไปอ้อนแม่
เดี๋ยวก็มาเข้าข้างฝั่งพ่อ

ทุกสัมผัสชัดเจนหาใดเปรียบ จากปลายนิ้วสู่กลางใจ ล้วนเป็นความ
จริง

“นายบอก่านายฝัน?” มือของหยางเชิงชูขึ้น ปิดประตูใหญ่ตรง
ลานบ้านที่เว่ยหวนปิดไม่สนิท หยางเชิงกำลังเดินเข้ามาหา พอเห็นเว่ยหวน
จูงซีเฉวียนน้อย ทั้งเจ้าตัวเล็กยังเท่าใส่เขาสองที เขาก็ตกใจถอยหลังไป
หลายก้าว เสียงที่พูดจาก็อ่อนลงมากทีเดียว “ผะ...ฝันว่าอะไร”

เว่ยหวนวางข้าวของลง เปลี่ยนรองเท้า กำลังจะพูด หยางหลิงน้อย ก็วิ่งตีกักออกมาจากในบ้านแล้วกอดขาเว่ยหวน ก่อนเงยศีรษะน้อยๆ เอ่ยเจื้อยแจ้วเรียกเขา “พี่หวนหวน พี่ไม่มาบ้านพวกเราตั้งนาน พี่ไม่คิดถึง เลี้ยวหลิงเธออะ”

เห็นเธออย่างนั้น ไม่รู้ว่าทำไมเว่ยหวนถึงรู้สึกเศร้าใจขึ้นมา “ต้องคิดถึง อยู่แล้วสิ” เขาตั้งเบี่ยนน้อยของหยางหลิงเบาๆ “เด็กดี นี่คือของขวัญให้ เธออะ เธออดมันสิ”

“หมาน้อย!” ดวงตาหยางหลิงส่องประกาย โอบซี้เฉวียนน้อยเข้าสู่ อ้อมอกตัวเอง กระโดดไปมาอย่างตืออกดีใจ “ขอบคุณค่ะพี่หวนหวน”

“รีบจูงกลับไปในห้องเธอเถอะ” หยางเซิงที่หลบอยู่ด้านข้างสายศีรษะ ถอนหายใจ “ดินะที่กำลังจะเปิดเรียนแล้ว ไม่อย่างนั้นทุกวันฉันกลับบ้าน ในบ้านคงมีแต่หมา ไม่แน่สักวันคงกระโจนใส่ฉัน” เขาย้ายก้นกลับนั่งลง บนโซฟา หยิบผลตันจากบนโต๊ะกาแฟโยนใส่อ้อมแขนเว่ยหวน “เฮ้ นาย ยังเล่าไม่จบเลยนะ ผันนั้นนะ”

เว่ยหวนรับผลตัน ลูบไปมาในมือ “ใช่ ความฝัน เป็นฝันที่ยาวมาก เลยด้วย”

เขานั่งลงยังข้างกายหยางเซิง วางผลตันกลับไปใส่จานผลไม้ “พูดแล้ว ก็ออกจะน่ากลัว”

หยางเซิงกัดคำใหญ่ กล่าววิม้งไม่ชัดเจน “จะน่ากลัวสักเท่าไรกัน หรือฝันว่านายตายไปแล้ว”

เว่ยหวนชะงักไปวินาทีหนึ่ง ก้มศีรษะยิ้มออกมา

“ใช่ ฉันฝันว่าฉันตายไปแล้ว”

บทที่

66

เว่ยหววน เล่าเรื่องที่ไปที่ไปของความฝันของตัวเองให้หยางเซิงฟิง ใครจะรู้ว่าพอฟังแล้วอีกฝ่ายก็หัวเราะท้องคัดท้องแข็งอยู่บนโซฟา

“นายว่าไอ้ที่นายฝันนั้นมันอะไรกัน จินตนาการนายบรรเจิดขนาดนี้ทำไมไม่ไปเขียนนิยายเสียเลยล่ะ” หยางเซิงลูบท้องของตัวเอง “นายตายก็ตายไปสิ กลับยังมาลากฉันไปเอี่ยวด้วยอีก”

“ใครลากนายไปเอี่ยววะ ใช้ว่าความฝันยอมให้ฉันควบคุมสักหน่อย” ถึงปากเว่ยหววนจะพูดแบบนี้ แต่เรื่องที่เกิดขึ้นในความฝันยังคงหลอกหลอนอยู่ในใจ จนกระทั่งได้เห็นหยางเซิงโต้เถียงกับเขา เขายังรู้สึกเหมือนห่างหายไปนาน เขาพูดพลางหลุบตาลง “ฉันก็ไม่รู้ว่าทำไม รู้สึกว่าความฝันนั้นเหมือนจริงเหลือเกิน อย่างกับว่าฉันใช้ชีวิตภายในนั้นไปแล้วชาติหนึ่งจริงๆ”

หยางเซิงพูดอีก “เพราะใกล้จะเปิดเรียนแล้วหรือเปล่า นายเลยรู้สึกกดดันมาก เฮ้ นายไม่ลองค้นบนอินเทอร์เน็ตดูล่ะ หาดูว่าฝันเห็นที่บ้านตายยกครัวเป็นलगถึงอะไร”

เว่ยหววนเขี่ยหมอนข้างไปหนึ่งไปทางอีกฝ่าย หยางเซิงรับไปอย่างมันเหมาะ ยิ้มขบถ “ล้อเล่นน่าๆ” สีหน้าของเขาจริงจังขึ้นมาหน่อย “แต่ว่า ถ้าหากเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นมาจริงๆ ฉันยินดีจะสลับกับนายนะ”

เว่ยหววนซ้อนตามองอีกฝ่าย “สลับกัน?”

“ใช่” หยางเซิงพยักหน้า “ฉันยอมให้คนที่ตายเป็นฉัน ถึงยังไงตายแล้วก็คือตาย ไม่รู้สิทำอะไรอีก” เขามองเว่ยหววนพลางยิ้ม “แต่ถ้ายังมีชีวิต

อยู่ก็คงทรมานมาก ฉันไม่อยากเป็นคนนั้น”

มองใบหน้าของหยางเซิง ทันใดนั้นตรงหน้าของเว่ยหวนก็ปรากฏตัวตนา
อีกคนของเขาขึ้นมา

ดวงตาสีแดง ใบหน้าแปรเป็นปีศาจ กราดเกรี้ยวเดือดดาลแปรปรวน
“นายสาบานซะ ถ้าหากนายพูดโกหกเพียงครั้งประโยค วิทยญาณ
ของพ่อฉันจะไม่สงบไปตลอดกาล ตระกูลจิวเฟิงของนายจะถูกคนดูถูก
เหยียดหยามตลอดไป

“วันหน้าฉันหยางเซิงอยู่ในสนามรบ ร่างกับศีระะแยกจากกัน ตาย
ไว้ที่ฝั่งร้าง”

“เหม่ออะไรของนาย” หยางเซิงยึดขาเตะเขาที่หนึ่ง “ยังคิดถึงฝันนั้น
อยู่อีกหรือ ก็แค่ฝันร้าย มีอะไรให้น่าวกกลับไปคิดถึง นายอยากตาย
ขนาดนั้นเลยหรือไง”

ถูกหยางเซิงพูดใส่แบบนี้ เว่ยหวนเองก็คิดว่าตัวเองมีปัญหอะไร
สักอย่าง เลยเหยียบขาอีกฝ่ายกลับอย่างแรง “นายคิดว่าฉันยินดีที่จะตาย
หรือไง จิวเฟิงน้อยอย่างฉันชีวิตมีค่าขนาดนี้ อยู่สองร้อยปียังไม่คุ้มเลย”

“ก็ใช่ไหมล่ะ ความฉิบหายอยู่ยงคงกระพัน” พูดจบหยางเซิงก็ชักขา
กลับมา สบถเสียงเบา “เจ้าบ้าจิวเฟิงดันเหยียบลงมาจริง ๆ ซะได้”

เว่ยหวนส่งดาบสายลมบินฉิวไปบนหน้าหยางเซิง “นายพูดอีกซิ ฉัน
จะให้นายพูด!” หยางเซิงชี้เกียดกระทั่งจะหลบ พอคมดาบสายลมแตะบน
ผิวหนังของเขา ก็เปลี่ยนเป็นลมปีศาจสีน้ำเงินแล้วสลายไปอย่างไร้ร่องรอย

“กลจับจ๊อยของนายนี้ เล่นมาตั้งแต่ห้าหกขวบยังไม่เบื่้ออีก” หยางเซิง
โบกมือ กลุ่มลมสีม่วงจากใจกลางมือรวมตัวกันเป็นสายลมพุ่งไปตรงหน้า
เว่ยหวนจนเขาลืมตาไม่ขึ้น “คืนให้นาย”

เว่ยหวนกดเส้นผมที่ถูกลมพัดจนชี้ได้ชี้ได้ “ขอบพระคุณ”

ระหว่างทั้งสองคนกำลังตีกันก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวมาจากด้านนอก
เว่ยหวนเหลือบมองไปทางประตูลานบ้าน เห็นพ่อของหยางเซิงเปิดประตู

“อาหยาง” เว่ยหวนลุกขึ้นยืนทันที

หยางเซิงกล่าวเสียงเบาๆ อยู่ข้างหลัง “เวลาปกติไม่เห็นนายไหลสิ้น

ขนาดนี้เลย” หยางเชิงพูดพลางยึดคอร้องเรียกพ่อหนหนึ่ง

“นั่งเถอะ” หยางเจิ้งเปลี่ยนรองเท้า “วันนี้มาแต่เช้าเชียว พ่อของนายกลับมาหนนี้ไม่บาดเจ็บใช่ไหม”

เว่ยหวนส่ายศีรษะ “ไม่ครับ”

เวลานี้เขาถึงได้สังเกตเห็น ที่แท้ครูฝึกหยางอ่อนวัยกว่าในความคิดเขามาก ทั้งยังอ่อนโยนสุดๆ ตรงหัวตาจนถึงโหนกแก้มของอาหยางมีแผลเป็นที่มองไม่ชัดนักจุดหนึ่ง ต้องตั้งใจเพ่งถึงจะเห็น พ่อเขานั่งอยู่กับหยางเชิงข้างราวกับแกะออกมาจากพิมพ์เดียวกัน มองแวบเดียวก็รู้ว่าเป็นคู่พ่อลูก

ลึบกว่าปีที่ผ่านมา ช่วงเวลาฝึกซ้อมเขาเอาแต่แอบอู้ ใช้ของทุนแรงเอาแต่คิดว่าการสั่งสอนอย่างเข้มงวดของครูฝึกหยางวิปริตแค่ไหน รายละเอียดเล็กน้อยพวกนี้ เว่ยหวนไม่เคยใส่ใจมาก่อน

“นายจ้องฉันทำไม บนหน้าฉันมีอะไรหรือ”

เว่ยหวนคืนสติ ส่ายศีรษะ “เปล่าครับ”

หยางเจิ้งม้วนแขนเสื้อขึ้นมองนาฬิกาแวบหนึ่ง “ปานนี้แล้วนายคงจะกินข้าวมาแล้วสินะ ไปเถอะ ตั้งเดือนกว่าที่ไม่ได้ทดสอบเลย ดูซิว่าในพวกนายสองคน ใครกันที่แอบอู้”

หากเป็นเว่ยหวนก่อนหน้านี้ที่จะผันแบบนั้นและเจอกับการทดสอบติดตามผลแบบนี้คงรู้สึกต่อต้าน แต่ตอนนี้พอเขามองไปยังเงาแผ่นหลังสูงใหญ่ของชายผู้นั้นแล้ว กลับรู้สึกเจ็บปวดอย่างบอกไม่ถูก

เสียงกราดกรี้ยวปรากฏขึ้นอีกครั้งที่ข้างหู

“นายรู้ไหม ก่อนจะตาย ช่วงสุดท้ายก่อนพ่อถูกพวกมนุษย์ที่ตีล้อมโจมตีจนร่างแยกเป็นเสี่ยง พ่อยังพยายามติดต่อหน่วยพร้อมรบกลาง ถึงขั้นใช้วิชาส่งสัญญาณเพราะเขาต้องการช่วยนาย เขาไม่อยากให้นายต้องตายในสนามรบ!”

“แล้วนายล่ะ! ตอนนั้นนายอยู่ที่ไหน!”

หยางเจิ้งหันร่างกลับ มองเห็นเว่ยหวนยืนอยู่กับที่ไม่ขยับ “เว่ยหวน นายเหม่ออะไรอยู่”

“พ่อ เขาผันร้ายนะครับ เลยขวัญเสีย” หยางเชิงกลั่นหัวเราะ “สงสัย

ตอนนี้ก็ยังคงไม่ได้สติ พ่อเดาว่าเขาฝันเห็นอะไร”

เว่ยหวนคิดจะเอ่ยปากขัดขวางหยางเซิง แต่ก็ยังเร็วไม่ทันอีกฝ่าย “เขาบอกว่าเขาฝันเห็นตัวเองตายในสนามรบ แถมยังทำพอดิตรงแท้ไปด้วย พอว่าตลกไหมล่ะ เขายังไม่ทันได้เข้ามาหาวิทยาลัยเลยก็คิดจะไปสนามรบแล้ว”

หยางเจิ้งได้ยินแล้วนั่งเสียบไปหลายวินาที เขาผู้ยืนภายใต้ดวงตะวัน อันยิ่งใหญ่ มันคงไม่หวั่นไหวราวกับรูปหล่อโลหะเอ่ยเสียงเบา “เว่ยหวน นายฝันแบบนี้เพราะนายกลัวว่าจะเกิดเหตุการณ์อย่างนั้น ใช่ไหม”

ใช่ไหม

เว่ยหวนก็ถามตัวเองอยู่ในใจเช่นกัน

เขาไม่รู้คำตอบ

“แต่นายต้องรู้ว่า นับตั้งแต่วันนั้นที่นายเกิดมาในตระกูลจิวเฟิง นายก็ถูกกำหนดว่าไม่อาจใช้ชีวิตอย่างปีศาจน้อยธรรมดาทั่วไป นายถูกกำหนดให้อุทิศชีวิตไปกับการต่อสู้” หยางเจิ้งพูดพลางหันศีรษะไปมองหยางเซิง ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “แกเองก็เหมือนกัน ในอนาคตพวกลูกจะเผชิญกับ บททดสอบที่เกี่ยวข้องถึงความเป็นความตาย จะต้องอุทิศชีวิตให้กับสนามรบ ซึ่งอันตรายที่สุด เรื่องเหล่านี้พวกลูกต้องเตรียมใจไว้แต่แรก ไม่อย่างนั้น ก็ยอมแพ้ไปดีกว่า”

พูดจบหยางเซิงก็หมุนร่าง หันหลังให้พวกเขา “อย่าเอาแต่ฝันกลางวัน ชะตาชีวิตของพวกลูกอยู่ในมือของพวกลูกเอง ยามเผชิญความเป็นความตาย ไม่มีใครช่วยพวกลูกได้หรอก ต่อให้เป็นพ่อก็ไม่ทำได้”

แสงอาทิตย์อันแรงกล้าสาดส่องจนเว่ยหวนลืมตาไม่ขึ้น แต่ยังคง ยืนหยัดดมองเงาหลังของผู้ที่เป็นทั้งอาจารย์และบิดาเพื่อน

ไม่ผิด ต้องเป็นฝันแน่

เขาไม่ได้ตาย ครุฝึกหยางก็ได้ไปช่วยเขายามเผชิญวิกฤตขั้นเป็นตาย เช่นกัน

ทุกคนมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข เขายังคงเป็นจิวเฟิงน้อยที่ไม่ได้เรื่อง- ได้ราวตานั้น

วันที่สองของการฝึกซ้อมกลุ่ม หยางเจิ้งจึงใจเรียกชู่อู่วีมาด้วย

“ถึงนายจะเป็นธาดาน้ำ แต่ตอนสอบเข้าก็ต้องสอบการต่อสู้ระยะประชิด
ทั่วไปเสียก่อน นายยังต้องฝึกซ้อมเพิ่มเติม”

แม้ว่าน้ำเสียงของเขายะเยินซาเหลือเกิน ท่าทีก็เคร่งขรึมมาก แต่ชูปู้วี่
อยากฝึกซ้อมร่วมกับเว่ยหวนและหยางเชิงมานานแล้ว เมื่อได้ยินข่าวนี้อันดีใจ
จนถึงกับพูดติดอ่าง “อะ...ขอบคุณครับอาหยาง”

“เรียกฉันว่าครูฝึกหยาง”

“คะ...ครูฝึกหยาง”

หยางเชิงแซวอยู่ด้านข้าง “พ่อ พ่อทำให้ฉันเสียติดอ่างของปู้วี่กำเริบ
แล้ว”

เว่ยหวนก็ลั่นซ้ำไม่อยู่ มองชูปู้วี่เดินมาทางพวกเขา ซ่อนความดีใจ
บนใบหน้าไม่อยู่ เว่ยหวนเองก็ดีใจจากสุดหัวใจ เขารู้สึกเหมือนตัวเองไม่ได้
เห็นใบหน้าเขินอายอย่างนี้ของปู้วี่มานานแล้ว

“กินข้าวหรือยัง” เขาระชิบพูดกับปู้วี่

ชูปู้วี่ยืนนิ่งข้างกายเขา ตั้งท่าซุ่ม¹ กับพวกเขา ดวงตาดำจ้องตรงไป
ข้างหน้าอย่างแน่วแน่ แต่กลับตอบด้วยเสียงแผ่วเบา “กินแล้ว ฉันรู้ว่าวันนี้
จะมาฝึกซ้อม ก็เลยกินเพิ่มอีกชามนะ”

เว่ยหวนขยับครึ่งก้าวเพื่อเข้าไปใกล้อีกนิด “เฮ้ เต๋ียวมาบ้านฉันสิ แม่ฉัน
กลับมาแล้ว ฉันจะให้แม่ทำก๋วน้ำแดงให้นายกิน”

“แต่นายจะแพ้อาหารนะ” ชูปู้วี่ขมวดคิ้วมองทางเขา

“หันไป ๆ” เว่ยหวนโวยวายขัดจังหวะ กลัวว่าที่ตัวเองลอบคุยกับ
อีกฝ่ายจะถูกสังเกตเห็น หยางเจิ้งที่กำลังตรวจสอบอาวุธให้แน่ใจไม่เห็น
ความเคลื่อนไหวเล็กๆ น้อยๆ ของพวกเขา ก่อนเว่ยหวนจะเอ่ยปากอีกครั้ง
“ผิดแล้วให้นายกิน ฉันไม่กินหรอก คราวนี้นายไปอยู่บ้านฉันสักสองสาม
วันนะ คราวก่อนแม่ฉันยังบอกว่าไม่ได้เจอนายตั้งนาน”

หยางเชิงหึ่งอยู่ด้านข้าง ได้ยินครึ่งๆ กลางๆ แต่ยังคงอยากมีส่วนร่วม

¹ ทำฝึกรยุทธ์พื้นฐานของหลายสำนัก เป็นท่ายืนแยกขาของเซ้าเหมือนซุ่มม้า กำหมัด
ไว้ข้างเอว

“พวกนายคุยอะไรกันนะ”

“ชู” เว่ยหวนยัดคอตตรงหน้า แล้วทำเป็นตั้งใจไม่วอกแวก คบคุมปากตัวเองให้ขยับน้อยๆ “เกี่ยวอะไรกับนายด้วย”

“โห่งั่นล่ะ” หยางเซิงไม่สบอารมณ์แล้ว ทำขีมีขียืนจนปวดขา เลยไขว่ขายืนขึ้นครึ่งหนึ่ง “ฉันจะฟ้องพ่อฉัน ว่ามีคนกีดกันฉัน”

“หยางเซิง” หยางเจิ้งที่เก็บอาวุธเรียบร้อยหันมาจับได้คานั่งคาเขาพอดี เขาพูดอย่างซิงซังจริงจัง “แค่ทำขีมีขีแกล้งทำได้ไม่ดี หยุตพักครูเดียวก็กลายเป็นเหล่าเหล่าแบบนี้ ทำอะไรไม่ตั้งใจจริง ข้าเย็นวันนี้ไม่ต้องกินแล้ว ยืนขีมีขีไปจนกว่าใจแกลจะสงบนิ่ง”

ชูปู้วี่กับเว่ยหวนกลั้นขำสุดชีวิต มองหยางเซิงร้องขอความเมตตาไม่หยุดหย่อน “พ่อ ผมผิดไปแล้ว เมื่อกี้...” เดิมที่เขาคิดจะขายเพื่อนในกลุ่ม แต่เมื่อคิดถึงหลักการคบคนให้ไว้หน้า เผื่อภายหลังต้องกลับมาพึ่งพากัน สุดท้ายจึงยอมอ่อนข้อ “ผมเย็นก็ได้”

ฝึกซ้อมกับชูปู้วี่และหยางเซิง เล่นด้วยกัน กินนอนด้วยกันทุกวัน ทำให้เว่ยหวนค่อยๆ สัมเลือนฝันร้ายอันน่าหวาดผวาในอดีต

บางทีเขายังรู้สึกชีวิตของตัวเองเหมือนอะไรขาดหายไป แต่เมื่อเทียบกับความฝันของตัวเองที่สูญสิ้นทุกอย่าง ความรู้สึกขาดหายไปเล็กน้อย อีกทั้งสัมผัสไม่ได้นั้นก็ไม่ควรค่าให้นึกถึง

ก่อนวันเริ่มเรียน เว่ยหวน หยางเซิง และชูปู้วี่นัดกันมาที่หนานไห่ คิดจะเล่นสนุกกันให้หน้าใจ

“ปู้วี่ เร็วเข้า! จับหยางเซิงไว้เปิดตัวแห้ง²ไว้” เว่ยหวนถลกแขนเสื้อและกางเกงของตัวเองกระโจนลงน้ำ แล้วลอยขึ้นผิวน้ำอย่างรวดเร็ว ก่อนลูบหน้าตัวเอง “วันนี้ฉันจะต้องสอนเขาว่ายน้ำให้ได้!”

เป็นตายอย่างไรหยางเซิงก็ไม่ยอมลงน้ำ แต่พอถูกเว่ยหวนบีบคั้นจนไม่มีทางเลือกก็ไปขอร้องชูปู้วี่ “ปู้วี่ ช่วงนี้นายมีเกล็ดหลุดบ้างไหม ขอฉันสักสองสามชิ้นเถอะ ฉันจะได้ไม่ถูกเว่ยหวนทรมานทั้งวัน”

² หมายถึง คนว่ายน้ำไม่เป็น คนกลัวน้ำ

ปู่อิวี่ยิ้มอย่างระอากใจ ปล่อยให้หยางเชิงกอดแขนเขาไว้ “ไม่ได้หรอก หยางเชิง นายจะเอาแต่พึ่งพาเกิลด์เงือกอยู่เรื่อยไม่ได้นะ ซินทำอย่างนั้น นายจะว้ายน้ำไม่เป็นไปตลอด”

“ใช่ใหม่!” เว่ยหวนว้ายกลับเข้าฝั่ง “เฮ้ วันหลังถ้านายไปเจอสาวสวย แล้วหล่อนชอบน้ำชอบไปโต้ทะเล แต่นายดันเป็นเบ็ดตัวแห้ง มันใช้ได้ใหม่ล่ะ”

พุดจบเว่ยหวนพลันหนึ่งนั่งไปครู่หนึ่ง

สาวสวย?

เหมือนมีอะไรบางอย่างผิดปกติ แปลกพิกล แต่เขาก็บอกรายละเอียดของสาเหตุไม่ถูก

หยางเชิงกลอกตามองบน “เกี่ยวอะไรกับนาย หล่อนชอบว้ายน้ำ แค่ให้ไปเองก็จบแล้วใหม่”

“ซี ไอ้ตาขาว” เว่ยหวนล้มเลิกจะดึงเบ็ดตัวแห้งที่ไม่ยอมลงนั้งง่าย ๆ และตะโกนไปทางชูปู้วี่ “ปู่อิวี่! ลงมาเร็ว ฉันอยากเห็นหางนาย”

ไต่ยีนเขาตะโกนอย่างนั้น ชูปู้วี่ก็ก้มหน้าเล็กน้อยด้วยความเขินอาย ก่อนผละจากข้างกายหยางเชิงมา ดวงตะวันริมทะเลแผดเผาหูแหลม ๆ ของชูปู้วี่จนภายในใจเขาร้อนรุ่ม

“อยากเห็นหางฉันจริงหรือ” ชูปู้วี่เดินทีละก้าวมายังริมชายหาด มองเว่ยหวนด้วยท่าทางลังเล

เว่ยหวนที่ล้อยอยู่บนผิวน้ำ เผยให้เห็นเพียงศีรษะ พักหน้าช้า ๆ “อยาก!”

ไต่ยีนคำตอบยืนยันจากเขา ชูปู้วี่จึงกระโจนสู่น้ำทะเลใสระยิบ ขาเรียวยาวขาวเรียบเนียนทั้งสองข้างเปลี่ยนเป็นหางปลาสีฟ้าในห้วงคลื่นสีน้ำเงินเข้ม เมื่อมองผ่านน้ำทะเล แสงสว่างตระการตาบนเกิลด์เงือกที่ล่องลอยตัดกับแสงคลื่นที่ผสมผสานกันแลดูงดงามยิ่งนัก

เว่ยหวนรู้สึกว้าว้ายตัวเองไม่ได้เห็นหางเงือกของอีกฝ่ายมาเนิ่นนานเหลือเกิน “สวยจริง ๆ” กั้นไว้ด้วยกระแสน้ำอุ่นร้อน นิ้วมือสัมผัสผืนเกล็ดเงือกมันวาว เว่ยหวนรู้สึกราวกับท่าทางหายไปเป็นชาติ

พวกเขาเล่นจนเหนื่อย แต่ละคนนอนเรียงกันบนชายหาดยามอาทิตย์

อัสดง มองเมฆยามตะวันตกที่ถูกลีแห่งสนธยาอาบจนสว่างพร่างพราว
ปีศาจน้อยตนหนึ่งที่เพิ่งหัดบินผ่านสายตาพวกเขาไป ปีกของอีกฝ่ายกระพือ
ไม่หยุดภายใต้ชั้นเมฆ ดูไม่มั่นคงสักนิด ก่อนจะพุ่งดิ่งลงมา เกิดเป็น
เส้นเมฆนำหวาดเสียวกลางอากาศ

สายลมอ่อนพัดผ่านมา เว่ยหวนที่นอนอยู่บนหาดทรายยกฝ่ามือขึ้น
ปีศาจน้อยตนนั้นถูกผ้าห่มสีน้ำเงินอันอ่อนโยนหาไต่เปรียบรับไว้ เขาคุกเข่า
บนพื้นอย่างหวาดหวั่น มองไปรอบด้านด้วยความระแวงระวัง

เว่ยหวนผิวปากทีหนึ่ง ลูกขึ้นนั่ง มือสองข้างป้องปากร้องตะโกน
“ฉันให้เวลานายห้าวินาทีบินขึ้นใหม่อีกที!”

ปีศาจน้อยตนนั้นตกใจสะดุ้ง ถลิ่งตาโตจ้องมองอีกฝ่ายอย่างไม่อยากเชื่อ
กลับเห็นเพียงคนคนนั้นนั่งอยู่กับที่อย่างเอื่อยเฉื่อย ชูฝ่ามือขึ้นนับตัวเลข
“ห้า ลี”

ผ้าห่มสีน้ำเงินบนเขาค่อยๆ โปร่งแสงทีละนิด

“สาม สอง”

เว่ยหวนได้ยินเสียงปีกกางออกอีกครั้ง

นกสีฟ้าน้อยๆ ตัวนั้นโฉบบินขึ้นมาอีกครั้ง ทะลุผ่านหมู่เมฆสีชมพูที่
ราวกับสายไหม เปล่งเสียงร้องอย่างมีชีวิตชีวา

ตัวเลขสุดท้ายไม่ทันได้ขานจนจบ เว่ยหวนยิ้มแล้วชักมือตัวเองกลับ
เอนนอนลงมาอีกครั้ง

“ถ้าพวกเราเป็นอย่างนี้ไปตลอดชีวิตได้ก็คงดี”

หยางเจิงเอ๋ยปาก “อย่างไรหน ถูกลนายบังคับให้หัดว่ายน้ำทุกวันนะเธอ”
ชูปู้วี่อดหัวเราะออกมาไม่ได้ “ไม่แน่อาจยังต้องช่วยเสี่ยวหลิงเลี้ยง
หมาทุกวันก็ได้นะ”

“อย่า ฉันขอถอนตัว”

“ฮ่าๆๆๆๆ ทำไมนายปอดแตกขนาดนั้นล่ะ”

“ไม่เท่านายหรอก เว่ยเสี่ยวจิวยึดได้หัดได้”

“เจ้าหยางเบ็ดแห่ง! เห็นหมาก็ปอด”

“เอาเถอะๆ พวกนายอย่าทะเลาะกันเลย”

จิวเฟิงน้อยอายุสิบแปดปี มีพ่อแม่ที่ดีที่สุดในโลก และมีเพื่อนที่เติบโตมาด้วยกัน ยังมีอาจารย์ที่ดูแลเหมือนลูกแท้ ๆ มาตลอด ไม่มีใครที่ไม่เผยแววตาแห่งความอิจฉาเวลาที่เอ่ยถึงเขา

เขาอยู่ในช่วงเวลาที่เหมาะสมรูปแบบที่สุดในชีวิต ไม่มีอะไรให้ต้องนึกเสียดายเลย

ไม่มีจริง ๆ เหรอ

นาที่นั่นที่เว่ยหวนเดินออกมาจากสนามสอบของซานไห่ เขาเพียงรู้สึกว่าคุณเคยเหลือเกิน แต่ความรู้สึกของคุณนี้เกิดขึ้นมาจากสาเหตุใด เขาไม่เห็นเบาะแสให้ตามหา อาจเพราะเขาหมกมุ่นจะเข้าซานไห่ทุกวันคืน สอบวิชาข้อเขียนผ่านในฝันไม่รู้กี่ครั้งก็เลยเตรียมพร้อมไว้ทุกอย่าง สอบเสร็จก็หาที่ตี ๆ เพื่อสงบหลับ เอนกายนอนลงสักพัก

ตอนที่ถูกหยางเชิงปลุก ความคุ่นเคยพุ่งถึงจุดสูงสุด

ภาพนี้เขาต้องเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

“นายทำข้อสอบข้อเขียนได้ดีมาก”

สัญญาชตาณของเว่ยหวนทำให้เขาหลุดปาก “เหลวไหล แน่นอน อยู่แล้ว...”

คุณมาก กระทั่งคำพูดนี้ เหมือนว่าเขาเคยพูดมาก่อนแล้ว ความทรงจำเริ่มสับสน ภาพมากมายพลันไหลย้อนอยู่เบื้องหน้าเขา คล้ายกับภาพยนตร์ที่เล่นย้อนกลับมาตรงหน้าเขาทีละเฟรม ๆ เขาเห็นตัวเองที่ไม่ยอมรับผลที่ออกมา บินขึ้นสู่ด้านบนสุดของลำดับสอบข้อเขียนซานไห่ด้วยความโมโห และเห็นชื่อของตัวเองอยู่อันดับสอง

ข้างบนยังมีชื่อของอีกคนหนึ่ง

“นายอย่าทะเลาะกันไปหน่อยเลย ถึงรอบนี้นายจะสอบได้ที่หนึ่ง แต่เดี๋ยวยังมีการประลองต่อสู้จริงอีกนะ”

ไต้ยินหยางเชิงพูดอย่างนั้น เว่ยหวนก็นิ่งค้างไป ก่อนจับแขนของหยางเชิงเอาไว้ “ฉันได้ที่หนึ่ง?”

หยางเชิงรู้สึกงงเหมือนกัน “ใช่สิ ไม่งั้นเล่า ตรงนั้นก็เปะประกาศแล้ว นายไม่ไปดูเองล่ะ”

เว่ยหวนคลานขึ้นมาจากพื้นหญ้าอย่างทุลักทุเล เดินยังไม่ถึงสองก้าว ปีกสีดำก็กางออก เขาบินไปยังตึกหลักของซานไห่ ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังร้อนรนอะไร เหมือนเขาควบคุมหัวใจของตัวเองไม่ได้เลย ข้างในราวกับมีสัตว์ป่าตัวน้อยแปลกหน้า มันเกิดป่วยหนัก ลิ้นหัวใจกระเพื่อมแรงไม่หยุดไม่หย่อน เขาไม่สนใจสายตาของผู้เข้าสอบคนอื่น บินตรงสู่จุดสูงสุด และเห็นชื่อของตัวเองอยู่บนสุดของตาราง

ไม่มี ชื่อที่เขาารู้สึกว่าควรจะต้องอยู่ตรงนี้ ชื่อที่ทำอย่างไรก็ไม่ได้ ออกเสียที่นั่นมันหายไป

เว่ยหวนไล่ดูลงมาทีละชื่อ จากชื่อแรกถึงชื่อสุดท้ายก็หาชื่อนั้นไม่เจอ นี่ช่างน่าขัน เขาถึงขั้นจำชื่อนั้นไม่ได้ แต่ทำไมถึงปรารถนาว่าจะได้พบร่องรอยของอีกฝ่ายในรายชื่อยาวเหยียดนี้

ใจวูบไหวง เว่ยหวนเดินกลับไปอย่างเงิบงัน สายตาริษยาของแต่ละคนรอบกายพุ่งตรงมาทางเขา

“หยางเซิง นายเคยมีเวลาอย่างนี้บ้างหรือเปล่า” เว่ยหวนลองอธิบายอารมณ์แปลกประหลาดในหลายวันมานี้ของตัวเองให้เพื่อนสนิทฟัง “คือ นายรู้สึก ว่า เรื่องที่เกิดขึ้นทุกวันนี้ นายเคยผ่านมันมาก่อน แต่ก็ดูเหมือนขาดอะไรไปบางอย่าง”

หยางเซิงสายติริษะ “เหมือนไม่เคยนะ ทำไมเหรอ นายไม่สบายหรือเปล่า เดี่ยวก็จะเป็นรอบสุดท้ายของการประลองต่อสู้จริงแล้ว นายต้องอดทนไว้นะ”

เสียงก้องดังมาจากลานกีฬา เว่ยหวนได้ยินหมายเลขสอบของตัวเอง จึงยิ้มให้หยางเซิง “วางใจเถอะ ไม่ได้ไม่สบายหรอก ฉันก็แค่...”

รู้สึกว่ข้างในใจว่างเปล่า
เหมือนขาดอะไรไปสักอย่าง

เว่ยหวนที่ยืนอยู่ตรงทางเข้าสนามได้ยินเสียงโห่ร้องยินดีของกลุ่มผู้ชมได้ยินเสียงการอุ่นเครื่องของพิธักร เขารู้ว่าเวลานี้ตัวเองควรจะสุดหายใจเข้าลึกๆ สงบใจเพื่อประลองครั้งสุดท้ายให้เสร็จ แต่ความร้อนรนภายในใจกลับเพิ่มขึ้นทุกที

เขาก้าวทีละก้าว เดินจากเงามืดไปทางใจกลางลานประลองที่ผู้คน
นับหมื่นจับจ้อง สายตาอดมองไปทางคู่ต่อสู้ของตัวเองที่เฝ้ารอมานานไม่ได้
ทันใดนั้นในสมองฉายภาพอื่นออกมา
ที่นั่นผู้ชมคลาคล่ำไปด้วยผู้คนแบบเดียวกัน พร้อมด้วยลานประลอง
อันว่างเปล่า

เด็กหนุ่มคนนั้นที่เดินจากในความมืดสู่ภายใต้แสงตะวัน ดวงตาสีอำพัน
อันงดงาม ลายปีกจากรูปเปลวไฟที่มุมหน้าผากสีแดงสดราวกับโลหิต

เขาหลับตาลงแล้วลืมตาขึ้นอีกครั้ง ที่ยืนอยู่ตรงหน้าตัวเองเป็นคน
แปลกหน้าอย่างสิ้นเชิง เขายิ้มน้อยๆ ให้ตนอย่างเป็นทางการ กล่าวคำพูดว่า
โปรดชี้แนะด้วยตามมารยาท ทั้งยังโค้งคำนับให้อย่างอ่อนน้อม

ไม่ใช่ คนคนนั้นไม่ได้เป็นอย่างนี้

คนคนนั้นเกรี้ยวกราด ไม่ชอบพูดคุย ปรารถนาร้ายเข้มข้น
ในที่สุดหัวใจก็เริ่มเจ็บปวดคัดแน่น เขาจำต้องยัง ‘คู่ต่อสู้’ ตรงหน้าของ
ตัวเอง ขอบตาแดงขึ้น อารมณ์โศกเศร้าหลุดจากหัวใจไหลสู่หัวใจ นอกจาก
เขาแล้วไม่มีใครรู้สึกถึง

เขามองไปรอบด้าน มองยังกลุ่มคนที่เฝ้าร้องยินดีเหล่านั้น เห็นหยางเชิง
และซุนอู่วีที่ให้กำลังใจตน ทั้งยังเห็นพ่อกับแม่ซึ่งยืนเงิบๆ อยู่ที่มุมหนึ่ง
สมบูรณ์พร้อมมากพอแล้ว

นายควรรู้จักพอ

สุดท้ายสายตาก็กลับไปยังร่างของคู่ต่อสู้ มองรอยยิ้มบนใบหน้า
อีกฝ่าย

จนแล้วจนรอด หัวใจของเว่ยหวนก็ยังถูกอะไรบางอย่างโจมตีอย่าง
รุนแรงและหนักหน่วง ราวกับมีคนรู้ว่าเขาไม่พอใจ พยายามให้เขายอมรับ
แต่หัวใจดวงนี้ก็ไม่ยอมอ่อนข้อให้ ท่ามกลางความเจ็บซ้ำแล้วซ้ำเล่า มัน
ยังคงเต้นไหวอย่างรู้สึกได้

“การแข่งขันเริ่ม...”

เว่ยหวนที่ยืนอยู่ใจกลางลานประลองเอ่ยปากทันใด

“ผิดแล้ว”

แม้ว่าหัวใจดวงนี้จะถูกข่มทรานจากความพ่ายแพ้สาหัส นาที่นี้จำเป็นต้องกระเสือกกระสนดิ้นรน มันก็ต้องบอกทุกคน

ว่าที่นี้ขาดไปหนึ่งอย่าง

มันยังไม่ครบถ้วน

“หลอกหลวงทั้งนั้น”

เว่ยหวนตึงสายรัดของผู้เข้าสอบที่ข้อมือออก คลายนิ้วมือ แถบกระดาษที่พิมพ์ชื่อและหมายเลขผู้เข้าสอบของเขาแผ่นนั้นลอยไกลไปตามลม

“นายไม่ใช่คู่ต่อสู้ของฉัน”

ขณะเดียวกันที่เขาก็หันร่างไป เห็นพ่อแม่ของตัวเอง พวกเขายืนเคียงบ่าเคียงไหล่ มองตนอย่างอ่อนโยน

“ไปประลองเถอะ ประลองเสร็จพวกเราก็จะกลับบ้าน” พ่อพูดพลางยิ้ม “แม่ของแกทำของอร่อยไว้เต็มโต๊ะ ถึงตอนนั้นก็เรียกหยางเซิงกับปู้วี่มาให้หมด พวกเรามากินด้วยกัน”

แม่ยื่นมือทั้งคู่มาทางเขา ทางอ้อมแขนออก ใบหน้าของเธอเผยความเจ็บปวดออกมาเล็กน้อย “หวนหวน ลูกจะไปแล้วหรือ”

เว่ยหวนตาแดง กัดฟันกรามของตัวเองแน่น เขาได้ยินเสียงที่ดิ้นรนอยู่ภายในใจ

“ลูกจะไปจากแม่แล้วหรือ”

น้ำตาไหลลงมาจากขอบตาอย่างไม่เอาไหน เว่ยหวนยื่นมือปาดเช็ด พอเงยหน้าก็เห็นหยางเจิ้งเดินไปข้างกายพ่อแม่ด้วย อีกฝ่ายยังคงมีบุคลิกอย่างอาจารย์ผู้เข้มงวด น้ำเสียงจริงจัง “ถ้ายอมแพ้ตอนนี้ ก็จะไม่เหลืออะไรเลยนะ”

ใช่ เรารู้

ถ้าหากว่าเราจากไปตอนนี้ ก็จะไม่เหลืออะไรเลย

พ่อแม่ของเราสู้รบจนตายทั้งคู่ อาจารย์ผู้มีพระคุณก็ร่างแหลกระดุกสลายเพื่อเรา เพื่อนของเราอุทิศชีวิตเพื่อเรา ต่อสู้เพื่อเรามาเจ็ดปี

และตัวเราเอง ก็ตายจากโดยแบกรับคำครหาที่ไม่อาจลบล้าง

ฟ้าดินนี้ไม่เหลือจิวเฟิงอีกต่อไป

“ผมคิดถึงพวกคุณมาก จริงๆ”

เว่ยหวนเงยศีรษะ น้ำตาไหล เผยยิ้มราวเด็กน้อยให้ทุกคน

“แต่ฝันนี้ควรจบได้แล้ว”

ทุกสิ่งทุกอย่างรอบข้างบิดเบี้ยว ลี้นทั้งหมดหลอมละลายเข้าหากัน
สุดท้ายก็เปลี่ยนเป็นความมืดไร้กันบัง เว่ยหวนร่วงหล่นอย่างโดดเดี่ยว หล่น
ลงไปไม่มีสิ้นสุด จากความอบอุ่นที่สุดลงสู่เหวลึก สัมผัสถึงความเยียบงัน
เสียดแทงกระดูกราวกับความตาย

ทุกอย่างจบสิ้นแล้ว เขารู้ดี

ทันใดนั้น เขาก็นึกว่าตัวเองสูญเสียประสาทสัมผัสไปหมดแล้วกลับ
สัมผัสถึงความแน่นที่ข้อมือ ขณะกำลังสะลึมสะลือ เขาพลันเห็นแสงสว่าง
เรืองรองค่อยๆ ทะลวงรอยแยกแห่งความมืด เส้นโค้งสีทองเหล่านั้นเคลื่อน
ผ่านสายตา กลับมาสู่ข้างกายเขาราวกับดาวตก ถักทอตาข่ายลำแสงอันงดงาม
ซับซ้อน รับเขาที่กำลังร่วงหล่นไว้ได้อย่างมั่นคง

เว่ยหวนลุกขึ้นยืนตรงกลางแสงสว่างเหล่านี้ เขาก็มองฝ่ามืออันว่างเปล่า
ของตัวเองด้วยสายตาเลื่อนลอย

ครู่ต่อมา ดาบลำแสงแคบยาวสองเล่มก็ปรากฏขึ้นบนมือเขา

‘สัมผัสถึงฉัน’

นิ้วมือกำแน่น ร่างกายของเขาร่วงหล่นสู่หินร้อนหลอมเหลวชั่วเสี้ยว
วินาที ปรมาณปีศาจอันแข็งแกร่งแผดเผาในโลหิต ร้อนแรง เดือดพล่าน
พลังงานแห่งแสงและความร้อนลั่งไหลเข้าสู่หัวใจดวงนี้ที่กำลังจะหมดลม

ความฝันช่างสมบูรณ์แบบ

แต่เราไม่ใช่คนชั่วฉลาด

เขาที่มือจับดาบทั้งคู่อยู่ชูแขนขึ้น พาดฟันความมืดอันไร้ขอบไร้เขตนี้
อย่างเด็ดขาดหนักแน่น ทะลวงภาพมายาแห่งโชคของตัวเอง

เราต้องการตัวเราที่แท้จริง

ชั่วขณะที่สัมผัสดาบทั้งสองข้าง เว่ยหวนเห็นตัวเองถูกดอกพลับพลึงแดง
ขนาดยักษ์ห่อหุ้มเอาไว้ เกสรดอกไม้ดังมาราวกับด้ายแดงห่อหุ้มพันธนาการ
เขาไว้แนบแน่น เหมือนกับดักแด้ที่ไร้ทางหนี

ครูต่อมา ดอกพลับพลึงแดงที่ปิดสนิทตรงหน้าถูกลำแสงสีทอง
ฝ่าทะลวง กลีบดอกไม้สีแดงสดเลื่อนลงราวกับชักม่านปิด ทศนวิสัย
อันเลือนรางของเขาเปลี่ยนเป็นชัดแจ้ง ในที่สุดตรงหน้าก็ปรากฏคนที่ถือ
ดาบคู่สีทองคนนั้น

เว่ยหวนมองเห็นดวงตาสีอำพันที่ฉายแววร้อนรนคู่นั้นเปลี่ยนเป็น
ตกตะลึงในวินาทีที่ประสานสายตากัน

ดูเหมือนอีกฝ่ายจะลนลานยิ่งกว่าเขาเสียอีก

เว่ยหวนผู้ตื่นรนออกมาจากความฝัน ใบหน้ายังเปื้อนคราบน้ำตาล
โลหิตสองสาย เฝยรอยยิ้มเบาใจที่อ่อนเปลี้ยเปลี่ยวแรงไปทางอวิ้นหยงโจ้ว

“นายก็มา...ไม่สายนัก”

บทที่

67

วิภาทีแรกทีฟ้าเข้าสู่เขตมายาอู่ฉี อวินหย่งโจ้วก็เจอแม่มดดำซาหว่า
เธอยังดูเหมือนเมื่อเจ็ดปีก่อน แต่ก็ไม่เหมือนด้วย

“นายมาสาย”

คำพูดนี้ราวกับเข้าเป้าในหนเดียว ทำให้หัวใจของอวินหย่งโจ้วที่พยายาม
จะนั่งมาตลอดแปรปรวนทันใด

ซาหว่าสะบัดกระโปรงตัวเองไปมา ก้าวเดินขนาดลงจากบันไดที่
สร้างด้วยก้านดอกไม้ไขว้ประสานกันทีละก้าว ดวงตาชาวโพลนคู่นั้นกลอกไป
ตามปรารถนิตาของจินอู มุมปากแฝงยิ้ม “นายรู้ไหมว่า เมื่อกี้ฉันเกือบ
นึกว่าเขาเป็นนายแล้ว”

อวินหย่งโจ้วกำหมัดแน่น อดกลั้นความโกรธเอ่ยปาก “เขาอยู่ไหน”

“ได้เท่าเงินของพวกเราเปลี่ยนนิสัยไปซะแล้ว ไม่เห็นเหมือนเมื่อ
เจ็ดปีก่อนที่ใช้ดาบล่าแสงชมพูฉันเลย” ซาหว่ายื่นมือตวัดผ้าคลุมหน้าด้านข้าง
ของตัวเอง “เป็นห่วงเขาขนาดนั้นเชียว”

เปลวไฟที่มุมหน้าผากอวินหย่งโจ้วแดงสดขึ้นทุกที ราวกับจะขยายไป
ตามเส้นเลือดดำที่เห็นอยู่แบบเลื่อนราว

“อย่ารีบร้อน เขาก็ใช้ชีวิตที่เขาอยากได้ที่สุดอยู่ในฝันร้ายเหมือนกับ
นายเมื่อก่อนนั่นแหละ” เสียงของซาหว่าฟังดูเหมือนห่างไกล ทั้งยังแฝงนัย
หยอกล้ออยู่หลายส่วน “ตอนแรกนายก็เป็นแบบนี้ไม่ใช่หรือ ฉันไม่ได้เป็นคน
สร้างฝันร้ายพวกนี้สักหน่อย เป็นตัวพวกนายเลือกเอง”

แผ่นหลังของอวินหย่งโจ้วหนาวยะเยือก

เขาู้ดีกว่าใครว่าฝืนรัยนี้ น่าสะพรึงกลัวแค่ไหน เพราะเขาเคยผ่านมา ก่อนจริง ๆ ที่นั่นคือหนองบึงอันน่าหวาดหวั่นยิ่งกว่าสวรรค์ ชั่วขณะที่ได้ จมดิ่งเข้าไปภายในอย่างแท้จริงก็จะทอดทิ้งโลกปัจจุบัน วิญญาณติดอยู่ภายใน ดอกพลับพลึงแดงตลอดกาล ไม่อาจกลับมาได้อีกเลย

“เขาอยู่ที่ไหน” อวินหย่งโจ้วเอ่ยปากอีกครั้ง น้ำเสียงเยือกเย็นราว น้ำแข็ง

ผ้าคลุมสีแดงของซาหवाल่องลอยท่ามกลางสายลม ยิ้มอย่างชั่วรัย “นายลองหาดูใหม่ละ นายชอบตามหาเขาไม่ใช่หรือ”

รอยยิ้มบนใบหน้าอวินหย่งโจ้วค่อย ๆ เลือนหาย

ดาบล้ำแสงเล่มหนึ่งเหาะไปทางซาหวา จ่อตรงคอหอยของเธอ ปลายแหลมคมดันผ้าคลุมหน้าขึ้น เผยให้เห็นรอยแผลเป็นอันน่าหวาดกลัว บนลำคอขาวของเธอ

“ที่แท้เธอก็ไม่เหลือแม้กระทั่งเสียงแล้วสินะ”

ฉับพลันดาบล้ำแสงก็ทะลุภาพลวงตาของเธอ วนกลับไปยังข้างกาย อวินหย่งโจ้ว

สีหน้าของซาหวาเปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่กลับยังคงฝืนประคองที่ท่า สูงส่งเหนือใคร “พอกันนั้นละ นายดีกว่าฉันแค่นั้นกันเชียว”

“ใช่ พอกัน” อวินหย่งโจ้วเข้าไปใกล้เธอที่ละก้าว ลายปีศาจรูปเปลวไฟ ที่มุมหน้าผากแผ่ขยายมายังหัวตาด้านขวา ตราประทับสีแดงขับให้ใบหน้านี้ ซีดขาวยิ่งขึ้น ในที่สุดปรารถนาร้ายที่พยายามซุกซ่อนไว้สุดแรงก็เผยออกมา อย่างไม่รู้ซึ่งความวิตกกังวลใดๆ ราวกับว่ามีเพียงเวลานี้ที่เขากลายเป็นปีศาจ ซึ่งทำให้ผู้คนหวาดหวั่นอย่างแท้จริง “เธอจำเป็นต้องรู้ไว้สองเรื่อง

“เรื่องทีหนึ่ง ฉันรู้ว่าจุดอ่อนของเธอคืออะไร” มุมปากของอวินหย่งโจ้ว ยกขึ้นเล็กน้อย เผยรอยยิ้มเย็นหน้าขนลุกชูชัน

ภาพลวงตาของซาหวาเริ่มสั่นเทาอย่างควบคุมไม่อยู่ “นะ...นายก็แค่ กำลังแสวงชมขวัญเท่านั้น! ถ้าหากพวกเขาทุกคนติดอยู่ในฝืนรัย ปรารถนาร้าย ของพวกเขา ก็จะกลายเป็นของฉันทั้งหมด นายคิดว่าถึงเวลานั้นฉันจะกลัว

นายเหรอ ฉันทปกป้องคนที่ฉันต้องปกป้อง นายเล็กคิดจะชมชู้ฉันได้เลย!”

ราวกับว่าอวินหย่งใจัวไม่ได้ยิน เขาเงยหน้ามองท้องฟ้าปलอมเปลือกเหนือเมืองอู่ฉีแวนหนึ่ง ชั่วพริบตาที่กัมศิระษะ พื้นดินรอบข้างพลันเกิดไฟลุกท่วมโหมกระหน่ำแรงขึ้นเรื่อย ๆ ภาพลวงตาทั้งหมดล้วนถูกกลืนอยู่ภายในกองเพลิงมหึมา อวินหย่งใจัวผู้สวมชุดต่อสู้สตั้ยืนอยู่ตรงกลาง ราวกับเหวทูตแห่งความตายในแดนชำระล้าง

ซาหว่าหลับตา เธอสัมผัสได้ว่าอาถนาเขตมายาที่ตัวเองสร้างขึ้นถูกเพลิงแท้ของจินอูเผาทำลาย เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง น้ำเสียงเลือนรางของเธอก็เจือความขุ่นเคือง “ต่อให้นายหาเขาพบแล้วจะทำไไม่ ไม่มีใครช่วยเขาออกมาจากฝันร้ายได้ ต่อให้เป็นนายก็ไม่มีทาง”

“เรื่องที่สอง...” อวินหย่งใจัวไม่สนคำพูดของเธอ กล่าวคำที่ยังพูดไม่จบของตัวเองต่อด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“บนโลกใบนี้ไม่มีปีศาจใดที่อวินหย่งใจัวสังหารไม่ได้”

ท้ายที่สุดซาหว่าก็ยอมจำนนภายใต้ปราณสังหารของอวินหย่งใจัว

เขตมายาแตกสลาย ไม่มีบ้านเมืองที่รุ่งเรืองเป็นระเบียบ ไม่มีฟ้าไร้ต้นไม้เขียว เมืองอู่ฉีที่เคยรุ่งเรือง ในเวลานี้เหลือเพียงซากปรักหักพังเว้งว่างดอกพลับพลึงแดงขนาดยักษ์จำนวนนับไม่ถ้วนอยู่บนซากปรักหักพัง ดอกตูมกระจุกตัวกัน แดงฉานบนพื้นดินผู้ฟังสีเทาจนน่าสะพรึง

ดวงวิญญานที่สูญเสยตัวตนของตัวเองล้วนติดอยู่ในแต่ละดอก

“หาไปเถอะ มากมายขนาดนั้นนะ” เสียงของซาหว่าล่องลอยมาจากที่ไกล ราวกับกลีบดอกไม้ที่ไร้รากพวกนั้น หลักลอยไร้ที่พึ่ง “แต่ว่านายควรจะรักษาสัญญา”

สมองแทบจะหยุดใช้ความคิด เขาไม่มีเวลาให้กับสิ่งที่เรียกว่าแม่มดดำตนนี้ เพียงทิ้งท้ายประโยคอย่างเยือกเย็น “เธอไม่คู่ควร” ว่าจะก็กางปีกขาวราวหิมะ บินไปยังข้างหน้าดอกไม้เหล่านั้นโดยปราศจากความลังเล

เสียงของซาหว่าไกลออกไปทุกที่

“ยังงัชะถ้าเป็นฉัน ฉันก็ไม่อยากตื่นจากฝันดี ๆ แบบนั้นแน่ ขอเพียงมีความสุข ความฝันกับความจริงจะต่างกันตรงไหน อวินหย่งใจัว ดูท่าคราวนี้

กระทั่งวิญญาณของเขา นายก็คงรังไว้ไม่ได้แล้ว คงทำได้แค่นำกายหยาบ
คุณภาพต่ำและผิดกฎหมายแบบนี้ไปแทน”

“เขาจะตื่นขึ้นมา”

แม้ว่าอวินหย่งโจ้วจะพูดแบบนี้ แต่มือของเขากลับสั่นเทาอย่างรุนแรง
เขาเองก็เคยจมดิ่งลงไป therein เขา รู้ ผันร้ายนั้นกำเนิดจากความปรารถนาและ
ความเสียใจจากกันบั้งของใจ มันจะมอบทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณร้องขอให้ทั้งหมด
ลบล้างความไม่สบายใจทั้งหมดทั้งมวลของคุณ ในผันร้าย วิญญาณของคุณ
จะสามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขและสมบูรณ์ไปตลอดชาติ

ตัวเขาเมื่อเจ็ดปีก่อนก็เกือบติดอยู่ภายในฉากจบอันสุขสมบูรณ์เช่นนี้

เขาทุ่มเทเสาะหาท่ามกลางซากปรักหักพังแห่งนี้ ใช้ดวงตาแห่งซีเหอ
ของเขาหาร่างจริงภายในดอกไม้ทุกดอก รวบรวมจรมสู่ภายในเขาวงกตสี่แดง
แห่งนี้ หัวใจของเขาเต้นรัวขึ้นทุกที ลนลานขึ้นเรื่อย ๆ โชคชะตาเหมือน
เล่นซ้ำอีกครั้ง มือของเขาไม่มีวันจับทรายที่ไหลออกไปเรื่อย ๆ ได้ตลอดกาล
ดอกหนึ่ง

และอีกดอก

ทั้งหมดล้วนไม่ใช่เว่ยหวน

ขณะที่ไฟในหัวใจกำลังจะมอดดับ เขาพลันสัมผัสได้ถึงคลื่นหนึ่ง
ที่ตรงกัน นั่นคือปรารถนาของเข เขา เปลวไฟลุกโชนขึ้นจากตำแหน่งหนึ่ง
ท่ามกลางซากปรักหักพัง คล้ายกับกำลังบอกเขาว่า ฉันอยู่ตรงนี้

อวินหย่งโจ้วบินตามกลุ่มความร้อนนั้นไป

หาเจอแล้ว

มองยังดอกพลับพลึงแดงที่กำลังแบ่งบานเต็มทีท่ามกลางความมืดนั้น
ภายใต้กลีบดอกคือผลลัพท์

อวินหย่งโจ้วก็มึนศีรษะ มือทั้งคู่ปรากฏตามล้าแสงแคบยาว

ฉันไม่อยากสูญเสียหายไปจริงๆ

นาฬิกาได้เห็นเว่ยหวนยิ้มตา หัวใจที่ร้อนรนของอวินหย่งโจ้วก็สงบลง
ในที่สุด แม้แต่เขาเองก็ยังคาดคิดไม่ถึงว่า ที่แท้เว่ยหวนก็ไม่ได้จมนปักอยู่
ภายในความฝันอันงดงามนั้น

ดีเหลือเกิน เขาออกมาได้เอง

ในที่สุดเส้นสายที่ขมวดตั้งอยู่ภายในใจก็คลายออก อวินหย่งโจ้ว ซึ่งเห็งอากาฟแตกชานแทบพุดอะไรไม่ออก เขารู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองถูกคนลากออกมาจากถ้ำน้ำแข็งอันหนาวเหน็บในช่วงเวลาที่หนาวที่สุด หนาวไปหมดทั้งตัว จนถึงนาทีนี้เขาถึงได้รู้ ชั่วพริบตาที่รู้ว่าตีตนก่อนไขไปเองนั้นงตามเพียงใด ผ่านมาหลายปี ในที่สุดเขาก็เร่งมาอยู่ข้างกายอีกฝ่ายในช่วงเวลาสุดท้ายได้ ไม่ได้พลาดไป

บางทีคงเป็นเพราะโทรจิต ชั่ววินาทีที่เว่ยหวนลืมนตาเห็นอวินหย่งโจ้ว ก็แทบไม่สงสัยเลยว่านี่เป็นภาพลวงตาที่แม่มดดำจัดฉากขึ้นหรือไม่ เขาลืมผัสได้ว่านี่คืออวินหย่งโจ้ว อีกฝ่ายมาแล้วจริงๆ

กลีบดอกไม้สีแดงที่ห่อหุ้มถูกดาบลำแสงฟันขาดในช่วงขณะนั้น ร่วงหล่นลงบนพื้นอย่างแผ่วเบา

ข้อมือของอวินหย่งโจ้วพลิกไหว ดาบคู่สีทองฟาดฟันเกสรดอกไม้ที่พันธนาการเว่ยหวนอย่างแน่นหนา เว่ยหวนที่ไร้สิ่งประคองค่อนข้างอ่อนแอ ขาเยวบลง ก่อนที่จะเสกกำลังข้อมือเป็นดาบยาวเพื่อพยุงตัวเขาตามสัญชาตญาณ ร่างกายก็ล้มลงไปก่อนก้าวหนึ่งแล้ว

แต่ว่าหล่นลงสู่อ้อมอกของอวินหย่งโจ้ว

หน้าผากของเว่ยหวนแนบลงบนไหล่ของอวินหย่งโจ้ว รู้สึกว่าแขนของอีกฝ่ายโอบกอดแผ่นหลังของตัวเองเอาไว้ ชิ้นส่วนที่ขาดหายไปในตัวนั้นดูเหมือนตามกลับมาได้ในที่สุด สอดเข้าไปประกบติดอย่างไร้ร่องรอย ไม่ว่างเปล่าอีกต่อไป

“ไม่เป็นไรใช่ไหม”

เขาได้ยินเสียงของอวินหย่งโจ้ว จึงพยักหน้าทีกอดอยู่บนบ่าอีกฝ่าย สายตาเหลือบไปเห็นมือของอวินหย่งโจ้ว

“มือของคุณสั้น” พุดจบเว่ยหวนก็เงยหน้าขึ้นมองอวินหย่งโจ้ว สีหน้าตื่นตระหนกเล็กน้อย “เมื่อครู่คุณก็เจอสัตว์ประหลาดพวกนั้นใช่ไหมครับ คุณไม่บาดเจ็บใช่ไหม”

อวินหย่งโจ้วอดซักมือกลับเล็กน้อยไม่ได้ “ไม่เลย”

ไม่สั้น? ไม่เจอสัตว์ประหลาด? หรือว่าไม่ได้รับบาดเจ็บ ทางเลือก ทั้งสามจุดขึ้นในสมองของเขา ให้เขาเลือก

เว่ยหวนคิดแล้วคิดอีก ในเมื่อคิดไม่ออก ไม่รู้ทดสอบสักนิดเลยดีกว่า เขายื่นมือออกมา จับมือของอวิ้นหย่งไว้

“คุณคูลี สั้นเลย” เว่ยหวนชู ‘หลักฐาน’ ของตัวเอง คิ้วขมวดเล็กน้อย “มือของคุณเย็นจัง”

อวิ้นหย่งไว้้วกำลังจะชักมือออกมาก็ถูกเว่ยหวนใช้สองมือจับไว้ “ครูฝึกอวิ้นครับ ก่อนหน้านี้มือของคุณไม่ได้เป็นแบบนี้เลย ร่างกายของคุณอุ่นร้อน คุณเป็นจินอูไม่ใช่เหรอ ทำไมมือถึงเย็นอย่างนี้ล่ะ” เขาใช้มือถู อยู่สองที เมื่อเห็นว่ามันถูกถูจนแดงจึงได้คลายออก จากนั้นจึงเงยหน้ามอง อวิ้นหย่งไว้้ว “หรือว่าแม่มดดำนั้นเสกน้ำแข็งใส่คุณเยอะ ต้องเป็นอย่างนั้นแน่ เชอถือดีว่าตัวเองพอจะมีเวทมนตร์อยู่...”

พูดยังไม่ทันขาดคำเว่ยหวนก็นิ่งค้างไป นั่นเพราะอวิ้นหย่งไว้้วกำลัง ใช้แขนเสื้อตัวเองเช็ดถูแก้มเขา เมื่อครูเขายังพูดไม่หยุด แต่เวลานี้เหมือนกับ กระจายน้อยที่ถูกคนหนีบคอเอาไว้ ไม่กล้าแม้แต่จะขยับ

“หน้า...ผมเลือดไหลหรือครับ” เว่ยหวนเอ่ยด้วยความกระอักกระอ่วน ยกมือคิดจะเช็ด แต่กลับถูกอวิ้นหย่งไว้้วจับข้อมือไว้ “อย่าขยับ”

เว่ยหวนก็ไม่ได้ดิ้นรน เพียงส่งเสียงอึมตอบรับ จากนั้นก็เริ่มหัวเราะ ออกมายังไม่ใส่ใจนัก “คงเป็นแผลถลอกนิดหน่อยและครับ ผมไม่รู้สึกเจ็บ เลย”

งั้นหรือ

อวิ้นหย่งไว้้วเช็ดให้เขาทีละนิดอย่างอดทน

ในความฝันคงจะเจ็บปวดมากถึงได้หลังน้ำตาไหล

เว่ยหวนก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง เขาไม่ได้รอคอยให้ อวิ้นหย่งไว้้วปรากฏตัวแท้ ๆ ความจริงต่อให้อีกฝ่ายไม่ปรากฏตัว ทุกอย่าง ก็คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่พออีกฝ่ายมาปรากฏตัวอยู่ต่อหน้าตัวเอง เว่ยหวนกลับรู้สึกเศร้าเล็กน้อย

ก็เหมือนเวลาที่น้อยเนื้อต่ำใจ หากคนข้างกายไม่มาปลอมโยน ปล่อยไว้

คงจะผ่านไปเอง เพียงไม่นานย่อมสามารถทำเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่พอมีคนมาถามไถ่ใส่ใจ ความรู้สึกเจ็บช้ำและโศกเศร้านั้นก็พรุ้งพรุ้ง ออกมาทันที ต่อให้รั้งก็รั้งไม่อยู่

พอเช็ดดอกหมุด อวินหยงไฉ้วก็วางมือลง เว่ยหวนเสหน้าไปทางอื่น และหลุบตาล ก่อนเอ่ยเสียงเบา “ทำไมคุณถึงมาครับ”

“เพราะนายไม่ฟังคำเตือน”

เว่ยหวนซ็อนตามองทันที ดวงตาพร่าเลือน “ผมฟังแล้ว แต่ผมจำเป็น ต้องมา ผม...”

ทุกครั้งที่ถึงช่วงเวลานี้ ความทุกข์ทรมานจะติดอยู่ในลำคอ

“อีกอย่างผมบอกคุณแล้ว ยังให้คุณรอผมกลับไป สุดท้าย...” เว่ยหวนเม้มปาก “คุณบอกว่าคุณไม่อยากรอผม”

“ฉันก็เลยมาไง”

เว่ยหวนซงกั๊ง

ที่แท้ความหมายของคำว่าไม่อยากรอก็คือ เขาอยากมาหาเรา

ทันใดเขาก็นึกถึงคำพูดของแม่เมตดาก่อนหน้านี้ “คุณรู้จักที่นี่ได้ยังไง ครับ คุณเคยมาที่นี่หรือ แล้วคุณหาผมเจอได้ยังไง” เว่ยหวนถามเป็นชุด พลังมองดวงตาของอวินหยงไฉ้ว เห็นสีหน้าไม่อยากบอกของอีกฝ่ายอย่างชัดเจน ในใจซังก็รู้สึกอยากล้มเลิกเลิกๆ

ใครจะรู้ว่าอวินหยงไฉ้วกลับเอ่ยปาก

“ใช่ ฉันเคยมา แล้วก็เคยถูกขัง”

หัวใจของเว่ยหวนราวกับถูกโจมตีด้วยอะไรบางอย่าง

เขาเคยมาจริง ๆ

ถ้าอย่างนั้น...เขามาทำไมกัน แล้วสังเวียดด้วยอะไร เว่ยหวนอยากถามต่อเหลือเกิน สิ่งนี้เติบโตกลายเป็นปมในใจเว่ยหวน เป็นโรคเก่าเรื้อรัง ทุกครั้งที่เขานึกถึงเรื่องพวกนี้ก็แทบอยากใช้มีดกรีดออกให้รู้แล้วรู้รอด มองดูว่าภายในซุกซ่อนความลับอะไรเอาไว้ แต่เขาก็กลัว กลัวว่าปมนี้ความจริงแล้ว เป็นเพียงความเพ้อฝันที่คิดเข้าข้างตัวเอง

เขานึกถึงฝันเมื่อครั้งของตอนอีกครั้ง ในความฝันทุกสิ่งล้วนสมบูรณ์แบบ

ทุกคนยังอยู่พร้อมหน้า เขายังคงเป็นจิวเฟิงฝิงน้อยที่หวังลมได้ลมหวังฝนได้ฝน แต่ไม่มีเพียงอวิ้นหย่งโจ้วผู้เดียว ‘คู่ต่อสู้’ ที่เขาไล่ตามมานั้นนานเมื่อชาติก่อน

เขาไม่รู้ว่าจะทำไมความฝันนี้จึงกลายเป็นอย่างนั้น ดูเหมือนความทรงจำทุกอย่างที่เกี่ยวกับอีกฝ่ายถูกลบทิ้ง หายไปจนสิ้น และนี่ก็กลายเป็นทางออกเพียงทางเดียวให้เขาหนีออกมาจากความฝัน แต่ว่า...

หากเปลี่ยนเป็นอวิ้นหย่งโจ้ว ในความฝันคงไม่ใช่เขาสិនะ

“สุดท้ายคุณก็ออกมาได้ นั่นสินะ คุณคืออวิ้นหย่งโจ้วนี่นา” สุดท้าย เว่ยหวนก็ยิ่งเปลี่ยนคำถามของตัวเอง จงใจหัวเราะเหมือนไม่ใส่ใจ “แล้วคุณฝันถึงอะไรครับ”

อวิ้นหย่งโจ้วมองตาเขา

“รอถึงตอนที่นายอยากบอกเรื่องความฝันของนายกับฉัน แล้วฉันค่อยบอกนาย”

ดวงตาของเว่ยหวนเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย

นี่...

จิวอูตัวนี้เจ้าเล่ห์เหลือเกิน นี่มันจิวอูที่ไหนกัน เป็นจิวจอกชัดๆ!

จิวจอก?

“ແ່แล้ว” เว่ยหวนตอบศีรษะตัวเองอย่างรุนแรง “รีบไปช่วยพวกซานเยว่เร็วเข้า”

ต้องโทษอวิ้นหย่งโจ้วที่มาจังหวะเหมาะเจาะเกินไป จนเขาเกือบลืมเพื่อนร่วมกลุ่มตัวเอง

“อย่าตบ” อวิ้นหย่งโจ้วยังไม่ทันได้จับมือเขาไว้ เว่ยหวนก็วิ่งปรี๊ดออกไป ไม่ได้ฟังคำพูดของอวิ้นหย่งโจ้วเลย พอเห็นดอกไม้เต็มชากปรักหักพังไปหมด เว่ยหวนก็ปวดศีรษะขึ้นมา “ແ່ละ ทำไมเยอะแบบนี้ละ” เขาหันศีรษะกลับไปมองอวิ้นหย่งโจ้ว “พวกนี้เป็นปีศาจที่ถูกแม่มดดำขังไว้ในดอกพลับพลึงแดงหมดเลยเธอครับ”

อวิ้นหย่งโจ้วพยักหน้า “นี่เป็นเวทมนตร์ของนาง วิญญาณของพวกนายจะจมสู่แดนฝันร้าย หากออกมาไม่ได้ ปรานปีศาจก็จะถูกนางสูบไป”

“ไร้ศีลธรรมเหลือเกิน ทำไมแม่มดดำรุ่นก่อนถึงให้เธอสืบทอดนะ”